

PAU VALENT

VIIMEINEN SYKSY

台湾的纪念品

PAU VALENT

**VIIMEINEN
SYKSY**

© 2017 Pau Valent

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-404-2

Kaikki tarinassa esiintyvät henkilöt ovat kirjailijan mielikuvituksen
tuotetta.

Myöskään tapahtumia, joista kirjassa kerrotaan, ei oikeasti ole
tapahtunut.

Totuus on paljon pahempi.

1.

Tässä sitä sitten ollaan. Ekat neljä päivää oltu jo töissä ja nyt vietetään neljän päivän vapaata. Enpä viitsinyt lähteä suomeenkaan, vaikka loma olis sopinut hyvin. En jaksa niitä laivamatkoja (sanomattoman tylsiä) yksinään.

Hehee, muuten kun tulin tänne, niin en ollu kun tunnin maissa täällä, niin yks tyyppi tuli myymään spiidiä, eli amfetamiinia. Mua vähän nauratti ja kouraisi samalla, että mikä touhu?

Tuulessa oli jo aavistus syksyistä koleutta. Toista tuntia aiemmin alkanut tihkusade oli tehnyt heinikosta liukkaan, ja kosteus sai timotein lehdet liimaantumaan kiinni paljaisiin sääriin. Ilmassa oli kynnetyn mullan ja mädäntyvien sienien ja omenoiden tuoksua. Saattoi selvästi erottaa myös karhunputken ja viinimarjan lehden tuoksun. Mutta mihinkään näistä asioista Mira ei kiinnittänyt huomiotaan, kun hän juoksi hämärtyvässä illassa kohti patoallasta.

Koivunoksat raapivat hänen paljasta ihoaan ja kuolleet, maahan pudonneet, oksat pistelivät hänen jalkojaan, mutta siitäkään Mira ei välittänyt. Hän juoksi tiheän ja villiintyneen metsikön läpi polulle, joka johti padolle, josta voimalaitos otti vetensä.

Mira heitti vaatemyttynsä heinikkoon altaan reunalle ja juoksi patomuurille. Sinne päästyään hän astui padon syöksyaukkojen puisten sulkutolppien välissä olevalle betoniselle tukimuurille ja hyppäsi hetkeäkään epäröimättä mustaan veteen.

Pieni ruumis näkyi vajotessaan vain hetken, vaaleana läikkänä keltaisten koivunlehtien täplittämän veden pinnan alla, kunnes hävisi kokonaan näkyvistä. Veden pinnalle jäi laajeneva rengas, merkiksi paikkaan johon Mira oli hypännyt. Mutta sekin haihtui pian olemattomiin, aivan kuin mitään ei olisi lainkaan tapahtunut.

Tuohon epätoivoiseen tekoon ajanut tuska, oli niin viiltävä, että Mira ei tuntenut lainkaan pelkoa ponnistaessaan muurin reunalta. Vaikka vanhemmat pojat hyppivätkin kesäisin juuri tästä samasta kohdasta uimaan patoaltaaseen, hän ei ollut villeimmissä kuvitelmissaankaan ajatellut tekevänsä niin itse.

Patoallas oli kylän lasten suuressa suosiossa uimapaikkana, vaikka siellä uiminen ei ollutkaan aivan sallittua. Aiemmin rannalla oli ollut oikein kylttikin, joka kielsi uimisen ja patomuurilta hyppimisen, mutta tuo kyltti oli ruostunut ja sen teksti oli hävinnyt olemattomiin. Mira ja muut kylän työtöt tapasivat uida altaan vastakkaisella laidalla, jossa vesi oli matalampaa. Kunnan virallinen uimaranta laitureineen ja saunoineen oli meren rannalla, mutta se oli kylän nuorille aivan liian kaukana, jotta sinne olisi viitsinyt lähteä ajamaan polkupyörällä.

Vesi oli hirvittävän kylmää, yhtä kylmää kuin tuska Miran sydämessä. Yksi ainut lause oli saanut hänet menettämään elämänsä tarkoituksen, ja jäljelle oli jäänyt vain halu kuolla tähän mustaan ja jääkylmään veteen.

Mira oli ollut aina paras kaikessa. Hän oli kaunein tyttö koko kuorossa. Hän oli se, joka sai seistä muiden edessä laulamassa kappaleen tärkeimmät osuudet, kovaa ja heleällä äänellä, ja siinä hän Mira juuri olikin parhaimmillaan. ”Täydellinen sävelkorva”, hänelle oli sanottu. ”Mikä voima ja puhtaus.” Ja varmasti juuri siksi kirkkoherra olikin valinnut juuri hänet, eikä ketään toista.

Siitä oli nyt kulunut neljä vuotta. Mira oli silloin juuri täyttänyt kahdeksan. He olivat laulaneet Tuomas-messussa intoa täynnä. Miralla oli päällään uusi hame, jonka hän ja äiti olivat yhdessä käyneet ostamassa H&M:stä. Kirkko oli täpösen täynnä ihmisiä, jotka kaikki kuuntelivat kuinka Mira lauloi ja kuoro säesti häntä.

Jumalanpalveluksen jälkeen kirkkoherra oli onnitellut heitä kaikkia henkilökohtaisesti. Hän oli kumartunut Miran puoleen ja

kuiskannut hänen korvaansa: ”Sinä olet oikea Herran enkeli.” Nämä sanat saivat Miran punastumaan, mutta samalla ne saivat hänet täyttymään ylpeydestä.

”Tää on mun elämäni paras päivä”, Mira oli sanonut äidilleen, kun tämä tuli peittelemään häntä ja antamaan hyvänyönsuukon.

Suukko, jonka kirkkoherra hänelle antoi muutama päivä myöhemmin, oli hyvin erilainen kuin äidin suukot. Ensinnäkin se oli paljon pidempi ja kosteampi. Tuoksu oli myös erilainen. Äiti tuoksui äidille, kun taas kirkkoherra tuoksui sille partavedelle, jota isäkin käytti. Äiti kietoi halatessaan kätensä Miran ympärille, kun taas kirkkoherra puristeli kädellään hellästi hänen takapuoltaan. Se oli Mirasta hyvin outoa, mutta jännittävää.

Se tapahtui sinä päivänä, jolloin kanttori oli tullut kertomaan Miralle, että kirkkoherra halusi keskustella sakastissa Miran kanssa kahden kesken kuoroon liittyvistä asioista.

Mira ei ollut koskaan aikaisemmin ollut siellä. Häntä hieman jännittikin, sillä jo pelkkä nimi – sakasti – kuulosti hieman pelottavalta. Ovi, josta sakastiin pääsi, oli suunnattoman suuri ja painava peiliovi. Vain vaivoin Mira sain sen raottumaan, kun kirkkoherra jo ehti avuksi.

”Peremmälle tyttöseni”, Mies sanoi lempeällä ja sointuvalla äänellä. ”Tämä ovi... tiedän. Sitä ei kai ole tehty sinun ikäisesellesi tytölle.”

Kirkkoherra pyysi Miraa istumaan suureen korkeaselkänojaiseen tuoliin, jonka nahkaverhoilu oli muhkurainen ja ajan saatossa paikoin karheaksi kulunut. He puhuivat hetken vakavina laulamisesta, ja Mira yritti olla vanhempi ja tietävämpi kuin mitä hän todellisuudessa olikaan.

Sitten kun hän teki jo lähtöä, tapahtui jotakin perin outoa. Kirkkoherra nousi avatakseen oven, mutta pysähtyikin äkisti ja toisti nuo ihanat sanansa: ”Mira, sinä olet oikea Herran enkeli.” Ja sitten, aivan yllättäen, kirkkoherra oli polvistunut lattialle hänen eteensä, suudellut häntä suulle ja puristellut hellästi hänen takapuoltaan.

Vaikka patoaltaan vesi olikin Mirasta yhä kylmää, hän alkoi tuntea olonsa lähestulkoon siedettäväksi. Hän kietoi kätensä tiukasti

ympärilleen ja kuvitteli olevansa omassa sängyssään peiton alla, pimeässä.

Piispasta Mira ei pitänyt, sillä piispan hengitys haisi pahalle. Piispalla oli tapana kutsua Miraa ”Valonsäteekseen”. Piispan iho oli kuiva ja hänen kätensä olivat ryppyiset. Hän ei ollut lainkaan jäntevä ja lihaksikas kuten kirkkoherra. Jos Mira oli Herran enkeli, niin kirkkoherra oli varmastikin itse arkkienkeli – niin komea hän oli.

Se mitä Mira tunsu kirkkoherraa kohtaan, oli puhtainta ja kauneinta rakkautta mitä kuvitella saattoi. Mutta sitten! Mira ei vielääkään saattanut uskoa, että niin oli saattanut tapahtua.

Hän oli mennyt sisälle pappilaan kellarin ovesta ja kiivennyt rappusia pitkin virkahuoneistoon. Hän oli riisunut vaatteensa ovensuussa, kuten kirkkoherra odotti hänen tekevän, tämän katsellessa toimitusta lepoalkovistaan. Riisuuduttuaan alastomaksi, Mira oli noussut vuoteelle kirkkoherran viereen.

Vasta silloin hän huomasi, ettei kirkkoherra ollutkaan yksin. Hänen vierellään makasi toinen tyttö – Miraa muutamaa vuotta nuorempi – hänkin täysin alastomana. Kirkkoherran suuri käsi lepäsi tuon tytön jalkovälissä, samalla tavoin kuin tällä oli tapana kosketella Miraa.

”Mira, tämä tässä on Jaana.”

Niin, Jaana - nyt Mira tunnisti tämän - oli uusi tyttö nuorempien kuororyhmässä. Muuttanut kai hiljattain jostain Pohjanmaalta. Mira oli nähnyt Jaanan seurakuntatalolla muutamaa otteeseen.

Miten kirkkoherra saattoi! Mirahan oli kirkkoherran oma pieni Herran enkeli. Vai kutsuiko tämä Jaanaakin tuolla nimellä. Sitä Mira ei jäänyt miettimään. Hän kaappasi vaatemytynsä mukaansa ja juoksi ulos talosta.

Äkkiä kauhu valtasi Miran. Hän tunsu, että happi oli loppumaisillaan. Paniikissa Mira yritti lähteä uimaan kohti pintaa. Hän ei ollut tajunnutkaan kuinka syvälle veden alle oli joutunut. Hän ui aina vain nopeammin, ja hänet valtasi pelko siitä ettei hän enää tiennyt missä suunnassa veden pinta oli. Sitten jokin kosketti hänen jalkaansa, kietoutui sen ympärille, ja piteli häntä tiukasti otteessaan. Äkkiä niitä

oli joka puolella, limaisia ja kammottavia lonkeroita. Mitä enemmän Mira taisteli vastaan, sitä lujemmin lonkerot pitivät hänet otteessaan.

Mitään ei ollut enää tehtävissä. Tänne hän jäisi ikuisiksi ajoiksi, tähän märkään hautaan patolammen pohjalle. Ja sitten vesi ei enää tuntunutkaan niin kylmältä. Lonkerot, jotka pitivät häntä otteessaan altaan pohjalla, muuttuivat kullankeltaiseksi, tuleentuneeksi viljapelloksi. Aurinko paistoi täydeltä terältä. Mira näki kuinka äiti käveli pellon poikki. Hän aivan kuin leijui tähtkäpäiden yläpuolella. Äidin hiukset liehuivat tuulessa ja hänellä oli päällään tummanpunainen kesämekkonsa – se jossa oli pioneja. Hän näytti niin kauniilta.

”Äiti! Katso minä olen täällä!” Mira huusi. Mutta siinä samassa kuva alkoi haalistua. Mira näki kuinka äiti heilutti hänelle, ja hän itse yritti heiluttaa takaisin, muttei pystynyt. Korvissa alkoi vinkua ja koko ruumis tuntui niin tavattoman raskaalta.

Anita Hörkkö-Hepola ulkoilutti kahta ylämaanterrieriään pitkin joenvartta, kuten hänellä oli tapana tehdä joka päivä. Alex ja Derek olivat heidän nimensä – näiden kahden pilalle hemmotellun koiran. Alex oli heistä kahdesta rauhallisempi ja järkevämpi, toisaalta ehkä hieman pelokkaampikin. Hän oli kumppaniaan vuotta vanhempi. Derek puolestaan oli vouhottaja, joka juoksi ympäriinsä sotkien talutushihnansa milloin puihin, milloin Alexin talutushihnaan tai omistajansa jalkoihin. Juuri tuo oli luoteenpiirre, joka sai niin Anitan kuin Alexinkin suutahtamaan ja ärähtämään Derekille, joka vain hymyili kieltään roikottaen, kuin odottaen että hänelle heitettäisiin keppi noudettavaksi tai jokin makupala.

Juuri Derek oli heistä kolmesta hän, joka löydön teki. Anita ei heti alkuun huomannut, mitä koira niin tavattoman innoissaan nuuhki. Hän oli syvissä mietteissään – suorastaan tunnekuohun vallassa. Hän ei ollut voinut uskoa korviaan kuultuaan keskustelun, joka ei oikeastaan ollut edes tarkoitettu hänen korvilleen.

Kymmenen yli yhdeksän Anita oli raahautunut väsyneenä kahviautomaatille. Hän tarvitsi ainakin tuplalatten herätäkseen ja pystyäkseen ylipäättään tekemään jotakin hyödyllistä, tai vähintään sen

mitä hänen odotettiin tekevän. Jostain käsittämättömästä syystä Anita tunsu itsensä hirvittävän väsyneeksi viime aikoina. Ehkä siksi että hän nukkui yönsä levottomasti, heräten tavan takaa hikisenä, eikä saanut jälkeensä unta pitkään aikaan. Välillä taas koko yö oli yhtä vessassa juoksemista.

Ensimmäisen kahvin valuessa muovimukiin, Anita tuijotti mitään näkemättä sisäpihan tupakkapaikalla parveilevaa muslimiryhmää ja kuunteli puolella korvalla Anna-Kaisan hivenen sössöttävää ääntä. Hän keskusteli puhelimesta jonkun asiakkaansa kanssa.

Vaikutti siltä, että kyse oli jonkin tavanomaisen huoltajuskriisin sovittelusta. Ihmiset erosivat aina vain väkivaltaisemmin ja raаемmin. Oli aivan tavanomaista, että pahoinpitelyihin syöllistettiin puolin ja toisin, ja mikä pahinta lapsetkin saivat niistä osansa. Viikoittain törmäsi lähestymiskieltoihin ja huostaanottoihin. Kun Anita käveli kadulla, hän mietti tahtomattaan, minkähänlaisia raadollisuuksia kunkin vastaantulijan julkisivun taakse kätkeytyi. Sitähän se teetti, kun teki töitä sovittelutoimistossa ja joutui päivittäin olemaan tekemisissä näiden asioiden kanssa.

Kun Anita oli juuri laittamaisillaan toista kupillistaan automaatin suuttimen alle, Anna-Kaisa lausui nuo sanat, jotka saivat hänet säpsähtämään:

”Rauhoituhan nyt Johanna. Te tulette tänne, Zamo ja sinä, ja sitten me keskustelemme asiasta aivan kaikessa rauhassa. Sitten näet itse, että ei se ole lainkaan niin hirveää kuin miltä sinusta nyt tuntuu. Ja jos sitten haluat hakea sitä lähestymiskieltoa, niin minä voin opastaa sinua siinäkin...”

Anna-Kaisa jatkoi höpöisemistä sillä hänen hieman lapsenomaisella tavallaan, mutta Anita unohti kokonaan painaa napista täyttäkseen kahvikuppinsa.

Ei tässä kaupungissa eikä tässä maassakaan voinut olla ainuttakaan toista paria, joiden nimet olisivat Johanna ja Zamo. Se oli yksinkertaisesti mahdotonta.

Johanna oli Anitan sisarentytär. Tosin he eivät olleet nähneet toisiaan vuosiin. Eivät varmaan sen jälkeen kun Johanna oli päässyt ripille. Se oli kyllä jokseenkin kummallista, sillä hehän asuivat naapurikunnissa, vain kahdenkymmenen kilometrin päässä toisistaan. Tavallaan se oli jatkumoa Anitan ja hänen sisarensa Riitan kylmille väleille. Vanhempien riidat periytyivät aina seuraaville sukupolville.

Anita oli kyllä hyvin perillä siitä että Riitan tytär oli mennyt naimisiin vain muutamaa vuotta aiemmin kurdipakolaisen kanssa, ja heille oli jo syntynyt yksi lapsikin – tytär.

Näitä asioita Anita oli pohdiskellut nyt jo toista päivää, eikä siksi tavallisuudesta poiketen lainkaan puuttunut siihen, että Derek oli pysähtynyt tonkimaan jonkun polun varteen heittämiä roskia. Alex seisoi hieman loitommalla katsellen Derekin puuhia halveksiva ilme kasvoillaan, kuten hänellä oli tapana tehdä silloin kun toinen löysi maasta jotain sellaista erityisen kiinnostavaa, johon hän itsekkin olisi halunnut työntää kuononsa. Anita havahtui ajatuksistaan, vasta kun hän huomasi, mikä Derekin löytö itse asiassa oli.

Tällä kertaa koira oli löytänyt jotain, joka erehdyttävästi näytti naisen pikkuhousuilta. Pienet pitsikoristellut vaaleanpunaiset pikkupöksyt, juuri sellaiset joita näki Lindexin alusvaateosastolla. Derek oli työntänyt niiden sisälle kuononsa, niin että valkoinen kuono ja musta nenänpää tunkivat esiin lahkeesta. Hän yritti, päättään ravistelemalla ja kielellään lipomalla, päästä niistä eroon, mutta mitä enemmän Derek parka aukoi suutaan, sen syvemmälle lahje kiristyi kuonon ympärille.

”Dereek!” Anita karjaisi, ja Derek jähmettyi niille sijoilleen. Hän tiesi ettei emäntää vastaan käynyt niskuroiminen, ja että hyvästä käytöksestä sai usein palkakseen makupalan. Itse asiassa se oli havainto, jonka hän oli sisäistänyt aivan vastikään.

Mitä ihmettä, Anita ajatteli, kun oli repinyt vaatekappaleen pois koiransa kuonon ympäriltä. Ne todellakin olivat naisten pikkuhousut, vaikkakin kooltaan lähinnä nuoren tytön. Kävelyretkillään koiriensa kanssa hän oli löytänyt yhtä sun toista poisheitettyä tavaraa, aina tyhjiä viinapulloista rikkinäisiin huonekaluihin. Sen vuoksi kannatti

aina olla varuillaan etteivät koirat teloneet jalkojaan lasinsiruihin tai nauloihiin.

Kerrankin joku mielipuoli oli raahannut metsään kokonaisen sohvan – että olikin viitsinyt. Mutta pahinta oli, että sohva oli maannut polun varrella talven yli ennen kuin kunnan miehet lopulta olivat vieneet sen pois lukuisten valitusten jälkeen, joista suurimman osan oli tehnyt Anita itse.

Kertaakaan aiemmin Anita ei ollut nähnyt poisheitettynä nuoren naisen alusvaatteita, saati sitten koko vaatekertaa, kengät mukaan lukien. No, toista kenkää ei kyllä näkynyt, mutta Anita löysi senkin kellumasta voimalaitoksen vedenottotunnelin ritilään takertuneena. Kenkä oli vaaleanpunainen ja sen näki jo kaukaa.

Anita ei ollut niitä ihmisiä jotka puuttuivat toisten tekemisiin, eikä hän missään tapauksessa aikonut puuttua tähänkään asiaan. Hän jatkoi matkaansa Derekin ja Alexin seurassa. He kiersivät tavanomaisen lenkinsä, yli lohiportaiden ja läpi pappilan metsän, kunnes he saapuivat kotiinsa noin kilometrin päässä yläjuoksulla.

Saavuttuaan kotiin Anita puhdisti ensitöikseen koiriensa valkoisen turkin ja lyhyet tassut enimmästä kurasta ja antoi kummallekin puruherkun. Sillä välin kun koirat järsivät namupalaansa, Anita laittoi teeveden lämpiämään ja valitsi teepussin valkoisesta lasikantisesta rasiasta, johon teelaadut oli järjestelty omiin lokeroihinsa.

Istuttuaan juomaan teetä lempimukistaan Anita yritti keskittyä lukemaan Etelä-Satakuntaa, mutta mielikuva polunvarteen heitetyistä nuoren tytön vaatteista ei jättänyt häntä rauhaan. Kenties kyse oli vain nuorten pilanteosta, mutta ainahan oli myös mahdollista, että asian takana olikin rikos. Hyvän aikaa hän pyöritteli puhelinta käsissään ennen kuin lopulta sai pakotetuksi itsensä valitsemaan hälytyskeskuksen numeron 112.

Pelastuslaitoksen sukeltajalta ei kestänyt kauaakaan löytää Miran pohjakasvillisuuteen takertunut ruumis patoaltaan pohjalta. Sana oli jo levinnyt ja paikalle oli kertynyt huomattava määrä joutilaita katselihoita, vaikka olikin aivan normaali arkipäivä. Siksi pieni ruumis peitettiin ennen sen nostamista veden pinnalle.

Sillä hetkellä kaikki jo tiesivät, kuka hukkunut pikkutyttö oli. Pienessä maaseutuyhteisössä sana kiertää nopeasti ja sosiaalinen media vain edesauttaa sitä. Kylän juoruämmien ei tarvinnut kierrellä kylällä syksyisessä tihkusateessa, riitti kun he istuivat mukavasti kotisohvallaan läppäri sylissään ja Facebook tai Twitter avoinna. He siemailivat kahviaan ja höystivät sosiaalista mediaa kärkkäillä mielipiteillään.

2.

Kirjeesi osui yllättäen eteeni aamiaista tehdessäni. Siinä se oli pakastimen päällä eikä sanonu mitään. Joku oli sen siihen unohtanut. Dolly Partonin laulaessa haikeasti Doliniaan availin sitä miettien mitäköhän se sisältää, iloa, surua, täyttymättömiä lupauksia, hulluutta, sekoilua, ystävyyttä vai maailmantuskaa.

Makeeta saada viestiä oikein paperille kirjoitettuna, wow.
Kiitos!!!!

Huhhuh. Olihan se vähän toista kun vappubileet siellä kotopuolella. Ei uskois et niin paljon mahtuu porukkaa samaan aikaan samaan paikkaan.

Vettä oli satanut solkenaan taukoamatta aina aamukymmenestä lähtien. Miksi olikaan niin vaikeaa muistaa, ettei kannattanut luottaa aamuaurinkoon. Sitä vain vaistomaisesti ajatteli, että kun aamulla paistoi aurinko niin sitä sitten jatkuisi koko päivän. Mutta täällähän ei juuri koskaan niin käynyt, täällä säätila oli ailahtelevaisempi kuin naisen mieli.

Lluís käveli märissä vaatteissa bussipysäkiltä rinnettä ylös asunnolleen. Itse asiassa hän oli ollut läpimärkä jo bussiin noustessaan. Hän oli toiveikkaasti lähtenyt aamulla pelkässä t-paidassa, ja oli nyt niin kylmissään että hampaat ihan kalisivat.

Koko kotimatkan hän haaveili tulikuumasta suihkusta. Hän täyttäisi koko suihkuhuoneen kuumalla höyryllä ja seisoisi suihkun alla niin kauan, että tämä inhottava kylmyys olisi haihtunut kokonaan pois ruumiista. Mutta päästyään asunnolle ja noustuaan hissillä viidenteen, hän sai huomata että ne kaksi saamarin romanialaista olivat vallanneet suihkukopin, ja niiltähän se kestäisi. Lluís saisi odottaa vähintään puoli tuntia.

Kaksi suihkua kuudelletoista hengelle – miehille ja naisille yhteisesti – oli aika paskamainen juttu. No onneksi tänään ei tarvinnut mennä satamaan iltavuoroon.

On asioita, jotka lakaistaan maton alle piiloon niin pian kuin ne sattuvat putkahtamaan esille. Ne ovat asioita joiden pelkkä ajatteleminenkin saa monet meistä voimaan pahoin. Niitä sellaisia asioita, joista ei uskalleta puhua, ei kehdata, eikä edes haluta puhua. Ja on niitä sellaisiakin asioita, joita ei uskalla edes ajatella, ja mikäli sellaisia on sattunut omalle kohdalle, niin sitä yrittää kaikin keinoin selittää itselleen, että eihän sitä ole todellisuudessa lainkaan tapahtunut.

Usein sanotaan että menestyvän miehen takana on nainen. Nainen joka tukee häntä, ja kannustaa. Monen sellaisen naisen takana, jolla syntyessään oli aivan samat lähtökohdat, kuin sillä menestyvällä miehellä, onkin mies, joka on murtautunut hänet, ja vienyt hänen menestyksensä, itsetuntonsa, ja luottamuksen omaan itseensä ja jopa saanut hänet halveksimaan omaa naiseuttaan ja omaa ruumistaan.

Nämä asiat ovat salaisuuksia joita ihminen kantaa mukanaan koko elämänsä, aina kuolemaansa asti. Niitä ei uskalla kertoa kenellekään menettämättä samalla viimeistäkkin ripettä itsetunnostaan.

Ninni - Näkymätön lapsi - on kantanut tällaista salaisuutta koko ikänsä. Vasta nyt, isänsä kuoltua, hän uskalsi kohdata lapsuutensa vaietetut asiat, joita hän oli yrittänyt niin monia vuosia haudata huumeisiin Tukholman lähiöissä.

Marja Leena - Taiwanin kuningatar - menetti viattomuutensa kahdeksan vuotiaana, ja samalla hän menetti elämänhalunsa ja jopa terveytensä. Hänen perheensä ja hänen hengellinen yhteisönsä pitivät Marja Leenaa mielenvikaisena ja ovat hylänneet hänet, vaikka hänen ainoa toiveensa on että joku kuuntelisi ja ymmärtäisi häntä.

Molemmat naisista kohtaavat menneisyytensä omalla tavallaan. Tapahtumat, jotka ovat tuntuneet pelkiltä lapsuuden painajaisunilta, osoittautuvatkin todeksi, ja heidän molempien on nyt päätettävä miten elää tämän todellisuuden kanssa.

9 789515 684042

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND